

— Ей! Ти не си ли отъ нашия градъ, бе?
Морякътъ го поглежда нехайно, развива фишечето и не отговаря. Малкия не се отчайва:

— Виждалъ съмъ те азъ тебе въ казармата. Нашата кжца е насреща...

Онзи отново бавно извърща глава, гледа го и мълчи. После изведнажъ, съ тихъ, но ясенъ гласъ казва:

— Ти познавашъ ли Марчето?

Митю ритва въ въздуха отъ възторгъ:

— Я! Какъ да не я познавамъ! Марчето!.. Че то цѣлата казарма я познава, бе!..

Тънкитѣ ноздри на момъкътъ трепватъ. Той отправя мжтенъ погледъ въ очитѣ на малкия.

Митю събира тритѣ прѣста на ржката си, вдига ги до уста и дума:

— Ама момиче — м-м-м! Право ти казвамъ, ей! Хубава личностъ!

Зжбитѣ на моряка блѣсватъ, очитѣ му се обръщатъ къмъ брѣга.

Митю стои насреща и чака.

— Чувай!.. Я почерпи единъ късметъ, бе! Цѣлата сума — два лева!